

Maart 2018

Een ontmoeting

Het is misschien overdreven om te zeggen dat ik wist dat ik ooit een opdracht zou moeten gaan uitvoeren, maar ik stond er ook niet van te kijken toen het zover was.

Ik ben anders. Ik voel me niet anders, maar ik ben het wel. Mensen die me niet zo goed kennen, verwachten waarschijnlijk dat ik over mijn lichaam ga beginnen. Mensen die dicht bij me staan, denken misschien dat ik het ga hebben over mijn nogal aparte muzieksmaak. En mijn vrienden, mijn inner circle, die halen hun schouders op en gaan door met hun leven.

Ik kijk om me heen. En dan bedoel ik echt kijken. Nieuwsgierig. Verwachtingsvol. Gespannen, zelfs. Dát is wat me anders maakt. En dat klinkt misschien niet zo bijzonder, maar dat is het wel, want bijna niemand kijkt om zich heen. En als je niet kijkt, dan zie je niks.

Het begon al op de basisschool: 'Lucy, zit je weer te dromen?' Ik heb het wel duizend keer gehoord. Maar ik zat nooit zomaar een beetje naar buiten te staren; ik keek naar een buizerd die al minutenlang hoog boven de school zijn rondjes draaide zonder één keer met zijn vleugels te slaan. Ik zag het veldmuisje dat nietsvermoedend in het gras rondscharrelde. Ik kon er niet níét naar kijken. Waarom moest ik mijn aandacht bij het digibord houden waar de tafel van fokking vier behandeld werd, terwijl ieder moment een roofvogel zijn duikvlucht kon inzetten op slechts een paar meter afstand van onze klas? Dát was spannend. Hoe kon je dat nu niet vinden?

En nog steeds vallen me dingen op die anderen schijnbaar niet

opvallen. Als we 's avonds vanuit het centrum naar huis fietsen, ben ik de enige die opmerkt dat er gedeald wordt in de onverlichte hoek van het parkeerterrein aan de overkant van de straat. En als Gina van de ene op de andere dag een moedervlek in haar nek heeft, ben ik degene die haar erop wijst.

Dus toen de rest van de band de vrouw niet zag staan, was ik daar niet heel verbaasd over. Achteraf gezien had ik dat deze keer beter wel kunnen zijn.

Het gebeurde na de repetitie. We hadden anderhalf uur gespeeld: covers, eigen werk, wat nieuwe dingen. Het was lekker geweest. Aan het eind had ik er zelfs nog een nummer van Joy Division weten door te drukken. We zaten wat na te praten aan de bar toen Curtis, mijn hond, zijn kop ophief. Zoals altijd lag hij opgerold in zijn vaste hoekje onder de bar. Toen ik zijn blik volgde en me om-draaide, zag ik haar staan. Ze was een jaar of dertig, had lange bruine haren en een grote ronde bril op. Ze stond in de smalle gang die leidde naar de repetitieruimtes. En ze keek me aan. Verder deed ze niets. Geen beweging, geen geluid, alleen haar blik die zich in de mijne had vastgehaakt.

‘Kennen jullie haar?’ vroeg ik.

‘Wie?’ Lewis, onze bassist, keek me vragend aan.

Toen ik mijn blik weer op de gang richtte, was de vrouw verdwenen.

Ik had het daarbij kunnen laten. Er had een vrouw in de gang gestaan. Een onbekende vrouw. Ze had naar me gekeken. *So what?* Maar er was iets met haar. Ze had een zomerjurk gedragen, met van die spaghettibandjes, en ook al was het weer nog best oké voor september, de warme zomermaanden waren toch echt voorbij. En dan die blik. Zo intens. Alsof ze me iets wilde zeggen.

Kortom, mijn interesse was gewekt en ik wist wat dat betekende. ‘Jongens, ik ga even kijken. Kom, Curtis.’

Lewis wisselde een blik met Gina, de drummer. Ze rolden niet

met hun ogen, het was eerder een blik van verstandhouding.

Samen met Curtis liep ik de gang in. Als Curtis gevaar bespeurt, wordt hij onrustig, dan wil hij weg. En als hij niet weg kan, begint hij zachtjes te grommen. Nu liep hij een stukje voor me uit en keek telkens om, alsof hij zich afvroeg waar ik toch bleef.

‘Stop. Ga niet verder,’ klonk een vrouwenstem toen ik halverwege de gang was. De stem leek van achter een deur te komen, een paar meter verderop, en de toon paste niet bij de deftige tongval.

‘Waarom keek u naar mij?’ Het voelde nogal raar om een vraag te stellen aan iemand die ik niet kon zien.

‘Ga weg. Ga naar huis. Je begaat een fout.’

Op mijn tenen liep ik verder de gang in, naar de deur. Hij was me nooit eerder opgevallen. Naast de deur hing een bordje: *PERSONEEL*. Was het een opberghok? Een magazijn? Wat deed die vrouw daar?

‘Ik wil gewoon even met u praten,’ probeerde ik. Haar zogenaamd strenge toon had mijn nieuwsgierigheid alleen maar aangewakkerd. Wie was deze vrouw?

Geen reactie.

‘Mogen we binnenkomen?’

‘Nee!’

‘U hoeft niet bang te zijn, ik heb niks...’

‘Ik ben niet bang. Ga terug naar de bar. Geloof me, jongeman. Het is voor je eigen bestwil.’

Voor je eigen bestwil. Het was even geleden dat ik dat gehoord had. Mijn moeder zei het vroeger regelmatig, maar ze was ermee gestopt toen ze had gemerkt dat het een averechts effect op me had.

‘Hé Jimi!’ Het was Lewis, hij stond naast zijn kruk en had zijn jas aangetrokken. ‘We gaan.’

Ik stak mijn duim op. ‘Is goed. Ik zie jullie morgen, oké?’

‘Ga met hen mee,’ zei de vrouw. ‘Alsjeblieft.’ Ze klonk minder dwingend, bijna vriendelijk zelfs. Alsof ze een laatste poging deed.

‘Ik ga ze niet achterna,’ zei ik. ‘Ik kom naar binnen. Bent u bang voor honden?’

Jimi Fender Johnson

Jimi Fender Johnson. Zo heet ik. Jimi van Jimi Hendrix, Fender van zijn gitaar en Johnson van mijn vader, Anthony Johnson. Hij was Amerikaan. Ik zeg 'was', want hij is dood. Nog voor mijn geboorte is hij overleden. Toch heb ik het gevoel dat ik hem ken. Dat komt door mijn moeder. Ze heeft me veel over hem verteld. En ik heb alles onthouden, elk detail.

Mijn eerste twee namen heb ik zelf bedacht, op mijn elfde. Ik heb namelijk niet altijd zo geheten. Ik ben geboren als Lucy Johnson. Maar nu heet ik dus Jimi en sinds een halfjaar, sinds mijn zestiende verjaardag, is dat ook officieel mijn voornaam.

Voor mijn gevoel ben ik altijd een jongen geweest. Ik bleek alleen geboren te zijn in het lichaam van een meisje. Daar heb ik het een periode best moeilijk mee gehad. Dat kwam niet doordat ik nou zo enorm twijfelde aan mijn gevoel, maar eerder door hoe mensen op me reageerden. Sommigen keken naar me alsof ik smerig was, anderen scholden me uit, en weer anderen gingen nog een stap verder. Gelukkig heb ik altijd hard kunnen rennen, harder dan de meeste jongens. Er waren ook een hoop mensen die het goed bedoelden, maar er niks van begrepen. Die mensen stelden geen vragen, die 'vonden' vooral veel van mij. Ze vonden het, bijvoorbeeld, 'zó knap' dat ik op zoek was naar 'mijn ware kern'. Het klinkt misschien arrogant, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik heel ver van die ware kern verwijderd ben geweest.

Natuurlijk heb ik getwijfeld, want als iedereen in het goede lijf

blijkt te zitten, als niemand in je omgeving hetzelfde gevoel heeft als jij, ga je twijfelen. Maar dat duurde nooit lang. De meeste mensen waren niet eens geïnteresseerd in de wereld om hen heen, hoe konden ze mij dan zien voor wie ik was? En dus probeerde ik op mijn eigen gevoel te vertrouwen en als me dat lukte, merkte ik telkens weer dat dat gevoel me vrijwel nooit in de steek liet.

Ik legde mijn hand op de klink en drukte hem omlaag. Curtis duwde met zijn snuit de deur open.

De vrouw was ouder dan ik in eerste instantie gedacht had. Ze moest rond de veertig zijn. Misschien zelfs ouder. Om haar nek hingen drie kleurrijke kettingen van verschillende lengte.

'Heb je goed gegeten?' vroeg ze.

Of ik goed gegeten had? Wat was dat voor een vraag?

'Prima,' antwoordde ik en ik sloot de deur achter me. Meer dan een krentenbol had ik tussen school en de repetitie niet gehad, maar dat hoefde zij niet te weten. Ik keek om me heen. Ik stond inderdaad in een magazijn. Bezems, handvegers, dweilen, teiltjes, emmers, doeken en grote rollen papier. Planken gevuld met plastic flessen waarvan ik er een aantal herkende uit onze eigen kelder. Alles netjes gerangschikt. In een hoek stond een houten trap.

Het klopte en het klopte niet. De ruimte was veel groter dan je van een poetshok zou verwachten. Groot genoeg voor een drumstel. Want dat was wat er te midden van alle schoonmaakmiddelen stond: een drumstel.

'Dat is mooi,' zei de vrouw, maar in plaats dat er iets van opluchting op haar gezicht te bespeuren was, schudde ze bezorgd haar hoofd. 'Je bent zo jong,' mompelde ze.

'Ik ben zestien.'

Ze bekeek me van top tot teen. 'Nee,' zei ze, alsof ze antwoord gaf op een vraag. Ze probeerde overtuigend te klinken, maar in haar ogen zag ik vertwijfeling. Als je wil weten hoe iemand zich voelt,

moet je naar de ogen kijken, of eigenlijk naar de spiertjes rondom de ogen. Die vormen de blik. En als je goed kijkt, zal die blik altijd verraden hoe iemand zich werkelijk voelt.

‘Dit kan nooit de bedoeling zijn,’ ging ze verder. ‘Het is een vergissing.’

‘Wat is een vergissing?’ vroeg ik.

‘Dat jij hier bent.’

Ik had duizend-en-één vragen, maar het probleem van zo veel vragen was dat je nooit wist waar je moest beginnen en daarom begon ik zomaar ergens. ‘Wie bént u?’ vroeg ik.

‘Mijn naam is Angela. Maar dat is niet belangrijk.’ Ze zweeg even en wreef met haar handen over haar gezicht. Toen rechtte ze haar rug. ‘Je zult moeten vertrekken. Ga terug naar huis. Of waar je ook vandaan kwam. En neem je hond mee.’

Ik moest moeite doen om niet te lachen. De vrouw probeerde boos te klinken, maar ze was een slechte acteur. Daarin leek ze op mijn moeder. Toen ik nog klein was, kon ze uit het niks ontzettend boos worden. En ook al had ik iets gedaan wat niet mocht – stiekem een snoepje uit de trommel pakken of een hapje uit de suikerpot nemen – ze merkte meestal snel dat ze te heftig had gereageerd. Ze zou haar beslissing niet terugdraaien, zo was ze niet. Ze bleef bij haar standpunt, maar tegelijkertijd zag ik de boosheid uit haar ogen verdwijnen en plaatsmaken voor iets anders. Dan haalde ze een hand door mijn haar, of ze gaf een kus op mijn voorhoofd.

‘Ik snap er niks van,’ zei ik. ‘Als u niet met me wilt praten, waarom stond u me daarnet dan secondenlang aan te staren op de gang?’

Angela wreef weer over haar gezicht. ‘Dat was niet de bedoeling. Ik wilde naar huis, zo snel mogelijk. Maar toen zag ik jou... en ik vermoedde dat jij... maar dat moet een vergissing zijn.’

‘Angela,’ zei ik zacht. ‘Wat doe je hier?’

Ze keek me opeens onderzoekend aan. Alsof ze zich iets bedacht. ‘Wat is de datum vandaag?’ vroeg ze.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn. Als ik ergens niet goed in was, waren het dingen onthouden, zoals welke dag het was. ‘Het is 26 maart.’

‘Het jaar,’ beet Angela me toe. ‘Welk jaar?’

Meende ze dat nou? Weet ze niet welk jaar het is? ‘Eh... 2018,’ antwoordde ik.

Angela’s ogen werden groot. ‘Het is dus maandag 26 maart 2018?’

Langzaam be kroop me het gevoel dat de vrouw niet helemaal lekker was. ‘Angela,’ zei ik, en ik probeerde zo aardig mogelijk te klinken, ‘kun je me alsjeblieft vertellen wat je hier doet?’

De vrouw zuchtte, liet haar blik door de ruimte gaan. ‘Goed,’ zei ze. ‘Op één voorwaarde: dat je daarna belooft naar huis te gaan.’

Nog voordat ik oud genoeg was om ze te begrijpen, leerde mijn moeder me ’s avonds voor het slapengaan oneliners. Elke week een nieuwe. Ik moest de zinnen net zo lang herhalen totdat ze zeker wist dat ik ze nooit meer zou vergeten. Een van die oneliners luidde: *een belofte maken zonder te weten wat je belooft, is geen belofte.*

‘Dat belooft ik,’ zei ik.

Jacob

Waarom was dit poetshok zo groot? Waarom had ik het tot nu toe nooit opgemerkt? En *why the heck* stond er een drumstel in?

Angela schoof het krukje van het drumstel naar me toe en ik ging zitten. Zelf nam ze plaats op een omgedraaide emmer. Curtis draaide wat rondjes en ging liggen, zijn kop op mijn voeten.

‘Ik ga het kort houden,’ begon Angela, ‘want ik heb niet veel tijd. Bovendien weet ik eigenlijk ook niet hoe het precies zit.’

‘Oké,’ mompelde ik.

‘Drie jaar geleden,’ Angela schudde haar hoofd, ‘tenminste, in mijn beleving is het zo lang geleden, ontdekte ik dit.’ Ze spreidde haar armen. ‘Tot dan toe was dit hok me nog nooit opgevallen. Ik twijfel er zelfs aan of het daarvóór wel bestond.’

‘Je bedoelt dat je niet zeker weet of dit poetshok er wel echt was, voordat je het zag?’

Angela haalde haar schouders op.

Dat klonk absurd. Toch klonk het voor mij minder absurd dan voor iemand anders, en ook dat kwam door mijn moeder. Ze was natuurkundige, gespecialiseerd in kleine deeltjes. En met klein bedoel ik echt klein. Kleiner dan een atoom en kleiner dan de dingen waaruit atomen bestaan. Ze heeft me wel eens proberen uit te leggen hoe wonderbaarlijk die wereld is. Dat die allerkleinste deeltjes pas bestaan wanneer ze waargenomen worden, bijvoorbeeld. Enkel door ernaar te kijken, verschijnen ze. Daarvoor bestonden ze gewoon niet. Ik had haar gezegd dat ik er niks van begreep. ‘Dat is de

enige juiste reactie,’ was haar antwoord geweest.

‘Het was op een maandag,’ ging Angela verder, ‘ik was vroeg opgestaan en wilde nog voor het ontbijt een wandeling maken, maar het kwam met bakken uit de hemel. Toen na een uurtje de zwaarste buien overgetrokken leken te zijn, besloot ik eropuit te gaan.’ Ze wees. In de hoek, naast de houten trap, stond een zwarte paraplu. Hij glinsterde nog van de regen. Het sloeg nergens op, maar doordat ik de paraplu zag, was ik meer geneigd de vrouw te geloven.

‘Toen ik hier langskwam, regende het nog altijd en ik besloot naar binnen te gaan voor een kop koffie. Ik kwam hier vaak. Soms om een concert te bezoeken, maar meestal om gewoon even wat te drinken.’

Dat begreep ik. Dynamo was ook een van mijn favoriete plekken in de stad, de sfeer was er altijd relaxt.

‘Van die kop koffie is het nooit gekomen,’ vervolgde Angela. ‘Ik hoorde een drumsolo die zo onwaarschijnlijk goed was dat ik moest weten wie daarvoor verantwoordelijk was. Ik vroeg het aan de jongens achter de bar, maar die deden alsof ze niks hoorden. Inmiddels denk ik niet meer dat ze deden alsof.’ Angela staarde een ogenblik voor zich uit. ‘Hoe dan ook, ik ging de muziek achterna en kwam hier terecht.’

Ik knikte en zweeg in de hoop dat ze zo snel mogelijk verderging met haar verhaal.

‘Natuurlijk vielen me enkele eigenaardigheden op aan dit hok.’ Angela glimlachte. ‘Eigenaardigheden die jou ook niet zijn ontgaan. Maar wat me nog het meest bevreesde, was degene die hier zat te drummen. Het was een oude man, gerimpeld gezicht, grijze haren en vlekken op zijn handen, maar hij drumde alsof hij achttien was. Ik had nog nooit zoiets gehoord. “Hoi, jij moet de volgende zijn,” zei hij toen hij klaar was, waarna hij me joviaal de hand schudde en zei: “Jacob is de naam.”’

Ik keek naar Angela’s rechterhand, of eigenlijk naar de ring om

haar duim. Hij was van goud en had een grote blauwe, vierkante steen, een blauw dat ik niet kende, diep en donker en fris en licht tegelijk. Het was geen ring die je om een duim verwachtte. Het leek eerder alsof ze hem daar droeg omdat hij nu eenmaal te groot was voor een van haar andere vingers.

‘Wist je wat die Jacob bedoelde met “jij moet de volgende zijn”?’ vroeg ik.

‘Toen niet.’

‘En nu wel?’

Angela zweeg.

‘En wat zei hij daarna?’

‘Niets,’ antwoordde Angela. ‘Hij vertrok.’

‘En jij?’

‘Ik ook.’

Het duurde maar een fractie van een seconde, Angela had niet eens haar hoofd bewogen, maar ik had gezien waar ze naar had gekeken: de houten trap in de hoek van de ruimte. De trap met daarnaast de natte paraplu.

Ik stond op.

‘Nee, niet doen!’ Angela stoof op. ‘Je weet niet waar je aan begint.’

Dat was waar. Ik had inderdaad geen idee. Ik wist alleen dat Angela, nadat de oude man vertrokken was, niet terug naar huis was gegaan, maar een andere weg had genomen. En de houten trap in de hoek had daar alles mee te maken.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Ik weet niet eens waarom ik *hiér* ben.’ Ik aaide Curtis, die ook was opgestaan en zacht jankte. ‘Je zou me vertellen wat je hier doet, maar tot nu toe ben ik niet veel wijzer geworden.’

Angela liet zich terug op de emmer zakken, alsof ze te moe was om nog een seconde langer te blijven staan. Ze zuchtte en schudde haar hoofd. Toen keek ze me aan. ‘Een opdracht,’ zei ze. ‘Ik kreeg een opdracht.’

‘Een opdracht? Van wie?’

‘Van niemand. Die puzzel mocht ik zelf leggen. Pas lang nadat ik vertrokken was, wist ik wat me te doen stond.’

‘Pas lang nadat je via die trap was vertrokken,’ vulde ik aan.

Angela knikte nauwelijks zichtbaar.

Ik keek naar de trap. Hij leek helemaal nergens heen te leiden. Hij stond daar maar gewoon te staan tegen de muur. Wat bedoelde ze dan? ‘Dus ik heb ook een opdracht te vervullen?’

‘Nee,’ antwoordde ze en ze keek me vastberaden aan. ‘Jij gaat niet. Jij bent veel te jong. Jij kunt nog niet genoeg verloren hebben.’

Jij kunt nog niet genoeg verloren hebben. Ik had het gevoel dat mijn bloed van het ene op het andere moment begon te koken. Mijn vingertoppen tintelden. Ik ademde diep in en duwde de lucht via mijn neusgaten weer naar buiten. Ik kende dit gevoel. Ik was gewend voor van alles uitgemaakt te worden. Flikker. Freak. Bitch. Wijf. Het deed me nauwelijks nog iets. Ik had geleerd de woorden van me af te laten ketsen. Mijn huid was dik genoeg. Dacht ik. *Jij bent veel te jong. Jij kunt nog niet genoeg verloren hebben.* Ik was zestien. In vergelijking met Angela was dat inderdaad jong, maar ik had genoeg verloren voor een heel mensenleven.

‘Wat weet jij van mij?’ gromde ik. Curtis begon aan mijn vuist te likken.

‘Niets,’ antwoordde Angela rustig. ‘Misschien had ik dat niet moeten zeggen. Ik zie dat het je raakt. Mijn excuses. Maar ik ben dan ook ontzettend moe. En in de war. Na drie jaar is het me eindelijk gelukt terug te keren. Eerlijk gezegd had ik dat niet meer verwacht. En wat doe ik? Ik ga hier met jou zitten kletsen terwijl ik allang thuis had kunnen zijn. Luister, je hebt nog een heel leven voor je. Je hoeft niet alles te weten.’ Ze streek traag een lok uit haar gezicht. ‘Mijn opdracht was persoonlijk. En geloof me, je zult de consequenties niet kunnen overzien. Dus luister naar mij. Doe het niet.’ Ze stond op. ‘Ik ga nu. En als je verstandig bent, ga je met me mee.’